

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 157/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Líviou Kňazíkovou, Námestie M. R. Štefánika 6, Komárno, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 12 Co 168/2017-158 z 8. decembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenu Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 21. marca 2018 sa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených základných práv

a slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 12 Co 168/2017-158 z 8. decembra 2017 a ktorým by napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že na základe žaloby sťažovateľa (žalobcu) zo 7. septembra 2017, ktorou sa voči [REDAKOVANÉ] domáhal nahradenia prejavu vôle, ako aj nariadenia neodkladného opatrenia, Okresný súd Komárno (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 13 C 62/2017-55 z 28. septembra 2017 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým žalobkyni zakázal, aby až do právoplatného skončenia konania vo veci samej užívala alebo prenajala tretej osobe konkrétne špecifikované nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. [REDAKOVANÉ], a zároveň jej uložil povinnosť strpieť do právoplatného skončenia konania vo veci samej užívanie a hospodárenie sťažovateľa na týchto nehnuteľnostiach. Okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z toho, že *„k týmto nehnuteľnostiam bola medzi stranami sporu uzatvorená nájomná zmluva na obdobie 5 rokov od 01. 10. 2012 do 30. 09. 2017, počas ktorých žalobca ako samostatne hospodáriaci roľník užíval predmet nájmu a hospodáril na ňom. Žalovaný ako výlučný vlastník nehnuteľností žalobcovi oznámil, že nájom dohodnutý podľa zmluvy končí dňom 30. 09. 2017, a vyzval ho na vrátenie a odovzdanie predmetu nájmu ku dňu 01. 10. 2017. Zároveň mu oznámil, že pozemky bude užívať ním zriadená spoločnosť [REDAKOVANÉ], čím žalobcovi zaniká prednostné právo na uzavretie novej nájomnej zmluvy v zmysle § 13 ods. 2 zákona č. 504/2003 Z. z., ktoré si žalobca uplatňuje.“* Podľa názoru okresného súdu *„pre uvedený spor strán je potrebné bezodkladne upraviť pomery sporiacich sa strán o tom, kto je oprávnený užívať predmetné nehnuteľnosti a najmä hospodáriť na nich, najmä keď v opačnom prípade nepochybne hrozí nebezpečenstvo vzniku škody. Žalovaný ako cirkev je dobrovoľným združením osôb rovnakej náboženskej viery v organizácii utvorenej podľa príslušnosti k náboženskej viere na základe vnútorných predpisov príslušnej cirkvi alebo náboženskej spoločnosti a ako cirkev, môže na plnenie svojho poslania vykonávať najmä činnosti špecifikované v § 6 ods. 1 zákona č. 308/1991 Zb., pričom medzi tam uvedenými činnosťami cirkvi nie je uvedené podnikanie v poľnohospodárstve. Podľa názoru súdu, pokiaľ žalovaný ako prenajímateľ nepodniká v poľnohospodárstve, platí prvá veta § 13 ods. 2 po bodkočiarku, zákona č. 504/2003 Z. z.*

o práve žalobcu na prednostné uzavretie nájomnej zmluvy, keď žalobca ako doterajší nájomca preukázal, že si riadne a včas plní svoje záväzky. Skutočnosť, že žalovaný je spoločníkom obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], ktorá má podľa výpisu z obchodného registra v predmete podnikania aj poľnohospodárstvo, je v danom prípade bez významu, keďže samotná účasť žalovaného, ako spoločníka v obchodnej spoločnosti s ručením obmedzeným nie je vykonávaním vlastnej podnikateľskej činnosti žalovaného, pretože nespĺňa charakteristické znaky podnikania v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov. Žalovaný neosvedčil, že s uvedenou spoločnosťou má uzavretú nájomnú zmluvu na predmetné pozemky so začiatkom nájmu od 01. 10. 2017, preto žalobcovi s poukazom na § 13 ods. 2 zákona č. 504/2003 Z. z. aj naďalej svedčí právo na prednostné uzavretie novej nájomnej zmluvy k predmetným pozemkom od 01. 10. 2017. Súd dospel k záveru, že nariadením neodkladného opatrenia sa nevytvorí nenávratný stav a nezasiahne sa neprimerane do práv žalovaného, keď žalobcu bude nepochybne zaťažovať povinnosť platiť žalovanému náhradu za užívanie predmetných pozemkov, a preto je potrebné bezodkladne upraviť pomery medzi doterajším nájomníkom a prenajímateľom, ako vlastníkom, aby bolo zrejmé, kto môže od 01. 10. 2017 nehnuteľnosti užívať a hospodáriť na nich.“

3. Na základe odvolania odporkyne krajský súd napadnutým uznesením uznesenie okresného súdu zmenil tak, že návrh sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia krajský súd poukázal na to, že „zmyslom neodkladného opatrenia... je poskytnúť dočasnú ochranu oprávnenej strane a zabrániť zhoršovaniu jej postavenia, a to napriek tomu, že súd nemá náležité zistený skutkový stav. Aby však súd mohol poskytnúť ochranu nariadením neodkladného opatrenia, musí byť aspoň osvedčené, že existuje určité právo ochrany domáhajúceho sa subjektu a že toto právo môže byť ohrozené alebo narušené a na jeho ochranu je neodkladné opatrenie potrebné. Jedným z predpokladov nariadenia neodkladného opatrenia je existencia právneho záujmu na neodkladnom opatrení; žalobca musí v návrhu osvedčiť potrebnosť navrhovaného neodkladného opatrenia, pričom ide predovšetkým o osvedčenie toho, že nariadením neodkladného opatrenia sa dosiahne účel ochrany poskytovanej súdom v základnom alebo exekučnom konaní... V tomto prípade predmetom konania vo veci samej

je nahradenie prejavu vôle žalovaného ako prenajímateľa a vlastníka nehnuteľností pri uzatvorení nájomnej zmluvy so žalobcom ako nájomcom. Dôvodom podania tejto žaloby je uplynutie doby nájmu dňa 30. 09. 2017, dohodnutej v Zmluve o nájme poľnohospodárskych pozemkov zo dňa 09. 08. 2012 a odmietnutie žalovaného uzatvoriť so žalobcom ako nájomcom ďalšiu nájomnú zmluvu k pozemkom, ktorých je žalovaný výlučným vlastníkom. Vychádzajúc z odvolania žalovaného a z nájomných zmlúv č. 7469/2017 a č. 7767/2017, ktoré žalovaný predložil súdu spolu s odvolaním, odvolací súd nemal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným existuje nejaký právny vzťah. Tento zanikol uplynutím doby nájmu žalobcovi a z dôvodu uzatvorenia nájomných zmlúv dňa 04. 09. 2017 s novým nájomcom, spoločnosťou [REDACTED], ktorej je žalovaný jediným spoločníkom. Žalovaný tak naplnil znenie zákona o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesov č. 504/2003 Z. z., konkrétne ustanovenia § 13 ods. 2 tohto zákona, v zmysle ktorého by mal žalobca ako nájomca právo na prednostné uzatvorenie nájomnej zmluvy len v tom prípade, ak by riadne a včas plnil svoje záväzky a ak by po skončení nájmu uplynutím dohodnutého času trvania nájmu prenajímateľ neprenajal nehnuteľnosti právnickej osobe, ktorej je spoločníkom. Aj keď žalobca svoje záväzky počas trvania doby nájmu plnil, po uplynutí dohodnutej doby prenajímateľ môže pozemky prenajať nájmu nájomcovi, ktorým je právnická osoba, ktorej je prenajímateľ členom alebo spoločníkom, čo sa v tomto prípade aj stalo. Žalovaný podľa doložených listín je výlučným vlastníkom nehnuteľností, ktoré boli predmetom nájmu, a ako vlastník má právo s nehnuteľnosťami nakladať podľa svojho uváženia a v súlade so zákonom. Z dôvodu neosvedčenia existencie právneho vzťahu medzi sporovými stranami, zohľadniac tiež princíp proporcionality, pri zachovaní ktorého by nemalo dôjsť k obmedzeniu povinnej osoby (v tomto prípade vlastníka pozemkov) neprimeraným spôsobom a v nevyhnutnej miere, urobil odvolací súd záver, že nie je dôvodné návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovieť.“.

4. Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že napadnuté uznesenie krajského súdu „je v rozpore s ust. § 329 ods. 2 CSP, je zjavným porušením práva sťažovateľa na spravodlivý proces... Je jednoznačne preukázané a porušovateľovi z predloženého súdneho spisu muselo byť zrejmé, že v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie, právny vzťah

medzi stranami sporu nesporne existoval a to na základe platnej zmluvy o nájme poľnohospodárskych pozemkov podľa ust. § 663 a nasl. Obč. zákonníka a ust. § 7 a nasl. zákona č. 504/2003 Z. z... zo dňa 09. 08. 2012 (č. 5674/2012) a dodatku č. 1 k zmluve o nájme poľnohospodárskych pozemkov č. 5674/2012 zo dňa 09. 08. 2012... Z rozhodnutia a zo samotného odôvodnenia rozhodnutia porušovateľa jednoznačne vyplýva, že tento sa predmetným ustanovením absolútne neriadil resp. ho opomenul aplikovať, a preto jeho rozhodnutie je v hrubom rozpore so zákonom, resp. platnou právnou úpravou, a preto je rozhodnutím nezákonným.“.

II.

5. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

6. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú

zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

7. V nadväznosti na uvedené ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

8. Ústavný súd konštatuje, že inštitút „neodkladného opatrenia“ po rekonštrukcii civilného práva procesného s účinnosťou od 1. júla 2016 zaviedol Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“). Jeho účel vymedzuje § 325 ods. 1 CSP, podľa ktorého neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia, jeho dôsledky a spôsob zániku upravuje § 324 a nasl. CSP.

9. Neodkladné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli pred začatím konania alebo v jeho priebehu nastať. Dočasnosť

tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením neodkladného opatrenia nezískava jedna zo sporových strán práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov.

10. Pred účinnosťou Civilného sporového poriadku ústavný súd zaujal jednoznačné stanovisko, v ktorom vyslovil, že „Rozhodnutím o uložení predbežného opatrenia vydaným v občianskoprávnom konaní môže súd porušiť základné právo alebo slobodu účastníka súdneho konania. Takéto porušenie by sa mohlo stať predmetom konania podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky len vtedy, ak by účastníkovi súdneho konania nebolo možné poskytnúť ochranu prostredníctvom účinného právneho prostriedku nápravy dostupného pred všeobecnými súdmi. Predpokladom záveru o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. a § 102 Občianskeho súdneho poriadku), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami.“ (m. m. II. ÚS 81/07). Realizácia inštitútu predbežného opatrenia ako zabezpečovacieho prostriedku v civilnom procese nemôže sama osebe opodstatniť záver o porušení práva fyzickej osoby alebo právnickej osoby vyplývajúceho z ústavy alebo dohovoru, pretože zákon poskytuje účastníkovi, proti ktorému smeruje výrok rozhodnutia o predbežnom opatrení, primeranú a efektívnu ochranu pred prípadným neopodstatneným a nezákonným obsahom takéhoto rozhodnutia aj počas konania vo veci samej. Keďže túto ochranu považuje ústavný súd jednak za účinnú a jednak za dostupnú, účastník súdneho konania sa jej nemôže súčasne dovolávať aj prostredníctvom sťažnosti pred ústavným súdom (m. m. II. ÚS 37/00, I. ÚS 46/00, I. ÚS 148/03, I. ÚS 49/07, III. ÚS 281/07).

11. Pokiaľ ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti pristúpil k preskúmaniu niektorých rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach, zásadne išlo o ojedinelé prípady charakterizované výnimočnými okolnosťami veci. V tejto súvislosti ústavný súd uviedol, že zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach môže iba za predpokladu, ak by takýmto rozhodnutím všeobecného súdu došlo

k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu majúci charakter svojvôle (napr. III. ÚS 281/07, III. ÚS 298/08, III. ÚS 169/2010). V konaní „o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia... príslušný súd v zásade nevykonáva dokazovanie, vychádza len z tzv. osvedčených skutočností – skutočností, ktoré vyplývajú z tvrdení účastníkov konania v ich podaniach, prípadne zo skutočností, ktoré možno osvedčiť z dôkazov, ktoré účastníci predložili v príslušnom štádiu konania o veci samej. Z odôvodnenia rozhodnutia o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia (porovnaj § 76 ods. 4 OSP) musí byť zrejmé, aký bol skutkový základ jeho rozhodnutia, t. j. súhrn relevantných osvedčených skutočností a jeho záver týkajúci sa splnenia zákonných podmienok na nariadenie predbežného opatrenia (najmä § 102 ods. 1, § 74 ods. 1 OSP). Z povahy veci vyplýva, že pôjde o primeranú aplikáciu § 157 ods. 2 OSP týkajúcu sa náležitostí odôvodnenia rozhodnutia, pretože napr. nevyhnutne budú absentovať úvahy o relevantných skutkových okolnostiach a dôkazoch, ktoré ich preukazujú, úvahy o hodnotení dôkazov a dôvody, prečo súd nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia bude takto spravidla stručnejšie, ako rozhodnutie vo veci samej. Napriek tomu je potrebné trvať na tom, aby, hoci kvantitatívne stručnejšie odôvodnenie, malo príslušnú kvalitu – t. j. aby toto odôvodnenie bolo dostatočne individualizované, obsahovalo sumu relevantných osvedčených skutočností a tiež úvah, ktoré umožnia spätne preskúmať záver o tom, či v danom prípade boli splnené zákonné podmienky na nariadenie predbežného opatrenia.“ (m. m. II. ÚS 866/2014).

12. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia krajského súdu (bod 3) dospel k názoru, že známky zjavnej svojvôle nenesie a že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu na to, aby sa závery napadnutého uznesenia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a plne rešpektujú kompetencie, ktorými krajský súd v tomto type konania disponuje, spochybňovali.

13. Ústavný súd námietku sťažovateľa (bod 4) nepovažuje za spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Podľa § 329 ods. 2 CSP pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie. Citované zákonné ustanovenie má osobitný význam pre odvolacie konanie v tom zmysle, že aj pre

odvolací súd je relevantný stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie. To však neznamená, že odvolací súd bude pri svojom rozhodovaní vychádzať len z dôkazov predložených stranou, ktorá nariadenie neodkladného opatrenia navrhla, a nezohľadní dôkazy predložené protistranou spolu s odvolaním proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného oparenia. Vylúčené je len to, aby odvolací súd založil svoje rozhodnutie na skutočnostiach, ktoré nastali po vydaní napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa. K tomu však v danom prípade nedošlo.

14. Z príloh, ktoré sťažovateľ pripojil k sťažnosti, vyplýva, že zmluvu o nájme poľnohospodárskych pozemkov uzavrel so žalobkyňou na dobu určitú (od 1. októbra 2012 do 30. septembra 2017), pričom ešte pred uplynutím doby nájmu ho žalobkyňa listom z 1. augusta 2016 vyzvala na vrátenie a odovzdanie predmetu nájmu k 1. októbru 2017, pretože ho bude užívať sama, resp. prostredníctvom právnickej osoby, ktorej je spoločníkom. Z rovnakého dôvodu žalobkyňa neakceptovala uplatnenie prednostného práva sťažovateľa na nájom dotknutých nehnuteľností, čo mu oznámila listom z 23. januára 2017, resp. zo 14. marca 2017. Listom z 11. júla 2017 ho žalobkyňa opätovne vyzvala na vrátenie a odovzdanie predmetu nájmu, ako aj na to, aby na prenajatých pozemkoch nezakladal ďalšiu úrodu.

15. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) totiž rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

16. Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa námietky porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Vzhľadom na to, že rozhodovacia prax Európskeho súdu pre ľudské práva vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie APIS proti Slovenskej republike z 10. 1. 2000 č. 39754/98, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia), ústavný súd námietku sťažovateľa o jeho porušení považoval iba za súčasť sťažostnej argumentácie, ktorá sama osebe ani nezakladá dôvod ústavného prieskumu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2018